

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kochan

Protokolant: Magdalena Wujda

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia–Śródmieście

po rozpoznaniu sprawy

B. G. (1)

syna J. i Z. z domu M.

urodzonego 2 listopada 1971 r. w K.

PESEL: (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniach 26-27 stycznia 2009 roku w B. przy ul. (...) w Hotelu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem hotelowym w łącznej kwocie 897,00 zł w ten sposób, że wprowadzając pracowników w/w hotelu w błąd co do zamiaru zapłaty, skorzystał z usługi hotelowej, obejmującej noclegi wyżywienie wraz z napojami, za co nie uiścił opłaty w w/w kwocie, czym działał na szkodę Hotelu (...) spółka z o.o. z siedzibą w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 lutego 2007 r. do 26 września 2007 r. kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie VII Wydział Karny z dnia 27 kwietnia 2006 roku (sygn. akt VII K 1163/05) m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniach 26-27 stycznia 2009 roku w B. przy ul. 3- M. 6 w Hotelu (...) umyślnie dokonał uszkodzenia mienia hotelowego, w ten sposób, że w pokoju nr (...) wrzucił telewizor marki P. oraz lampę stołową do wanny, w wyniku czego rzeczy te uległy namoknięciu, czym spowodował straty w łącznej kwocie 1.075,00 zł. na szkodę Hotel (...) spółka z o.o. w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 lutego 2007 r. do 26 września 2007 r. kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie VII Wydział Karny z dnia 27 kwietnia 2006 roku (sygn. VII K 1163/05) m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

* * *

I. uznaje B. G. (1) za winnego czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k., wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje B. G. (1) za winnego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wartość uszkodzonego mienia wyniosła nie mniej niż 1.053,23 złotych, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz Hotelu (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 1.950,23 zł (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt złotych dwadzieścia trzy grosze);

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie w dniach od 5 sierpnia 2009 roku do dnia 18 sierpnia 2009 roku;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. dra O. G. 723,24 zł (w tym 135,24 zł VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów procesu w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt Sygnatura

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2009r. oskarżony B. G. (1) przyszedł do Hotelu (...) w B. przy ul. (...) i wynajął pokój na dwa dni, co zgodne było z wcześniej dokonaną telefoniczną rezerwacją. Dane mężczyzny nie były sprawdzane z dokumentem, gdyż już wcześniej był on gościem tego hotelu. Oskarżony samodzielnie wypisał kartę meldunkową, jako miejsce pracy wpisał Telewizja (...) i został zakwaterowany w pokoju nr (...). Był tam sam. W czasie pobytu gości w hotelu do pokoi mają dostęp – poza gośćmi - jedynie osoby sprząające. Inna osoba nie była do oskarżonego dokwaterowywana.

Dowód:

zeznania świadka M. S. – k. 448 – 453, 454-455, 458-459, 535 – 536, 581, 637, akta sprawy II Ko 580/14

karta meldunkowa – k. 6

W dniu 27 stycznia 2009r. B. G. (1) opuścił hotel, nie płacąc za nocleg, za skorzystanie z barku znajdującego się w pokoju hotelowym oraz za konsumpcję w dniu 26 stycznia 2009r. Łącznie rachunek obciążający jego pokój wynosił 897 zł.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 87 – 89, 391,

zeznania świadka M. S. – k. 448 – 453, 454-455, 458-459, 535 – 536, 581, 637, akta sprawy II Ko 580/14

rachunki – k. 6, 18

Podczas pobytu w hotelu (...) wrzucił do wanny z wodą telewizor marki P. (...) o wartości 1.053,23 zł oraz lampę, które uległy zniszczeniu.

Dowód:

zeznania świadka M. S. – k. 448 – 453, 454-455, 458-459, 535 – 536, 581, 637, akta sprawy II Ko 580/14

protokół oględzin pokoju (...) – k. 7 – 8,

częściowo opinia biegłego – k. 555 – 557, 581, 601 - 604,

faktura nr (...) – k. 20

Oskarżony B. G. (1) (ur. 1971) posiada wykształcenie wyższe, jest bezdzietny, stanu wolnego. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Uprzednio był karany za przestępstwa przeciwko mieniu, za co wymierzano mu kary pozbawienia wolności – m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie o sygn. akt VII K 1163/05 z dnia 27 kwietnia 2006r., którym za przestępstwa przeciwko mieniu wymierzano mu kary 1 roku oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 lutego 2007 r. do 26 września 2007r., a także od 7 stycznia do 1 marca 2002r., od 21 października 2003r. do dnia 2 kwietnia 2004r., od 1 maja 2004 do 7 czerwca 2004r., od 4 sierpnia 2004r. do dnia 27 kwietnia 2006r. W warunkach izolacji oskarżony był wielokrotnie karany dyscyplinarnie.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego – k. 87, 391,

opinia z zakładu karnego – k. 371-372,

odpis wyroku w sprawie VII K 1163/05 – k. 55 – 58,

karta karna – k. 37 – 39, 72 – 74,

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do pierwszego z zarzucanych mu czynów, nie przyznając się do drugiego. W toku postępowania zasadniczo nie składał wyjaśnień, odmawiając doprowadzeń na terminy rozpraw. Na rozprawie w dniu 6 maja 2013 r. złożył wyjaśnienia, z których wynikało, że kwestionuje też swoje sprawstwo co do czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia. Wskazywał również, że zapłacił za hotel, a w pokoju przebywał z R. S., zamieszkałym przy ul. (...) w W. (k. 603 – 604).

Wyjaśnieniom tym Sąd dał wiarę w części i ocenił, że prawdziwe są oświadczenia oskarżonego, złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 87 – 89, 391), w których przyznał się do pierwszego z zarzucanych mu czynów, a nawet deklarował chęć uzgodnienia w tym zakresie kary z prokuratorem. Nie dał mu natomiast Sąd wiary co do twierdzeń o niezniszczeniu mienia, co jest sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami M. S. – kierownika recepcji, protokołem, jak też wnioskami opinii biegłego. Zauważyć trzeba, że w postępowaniu przed Sądem oskarżony zarzucał Prokuraturze, że celowo nie zabezpieczyła właściwego materiału dowodowego. Zaprzeczył, by miał wrzucać telewizor do wanny z wodą, bo „nie miałem celu, aby go wrzucać”. Uznał także, że „ktoś mnie w to wrobił. Ja zapłaciłem za hotel, a jeżeli była niedopłata to można było mnie wezwać do zapłaty”. W hotelu był z kolegą R. S., którego zameldował na swoje nazwisko „gdyż on miał kłopoty z policją i nie mógł się zameldować pod swoim nazwiskiem”. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie uznać należy wyłącznie na nietrafną linię obrony. Trzeba też zauważyć (a dowodzi tego karta meldunkowa), że oskarżony nie mógł zameldować dwóch osób pod jednym nazwiskiem, takiego faktu nie odnotowano również w hotelu. Dodać trzeba, że - jak wskazywała M. S. – B. G. (1) przebywał w hotelu sam.

Sąd sprawdził okoliczności związane z przywołanym świadkiem R. S. i ustalił, że osoba ta od 1994 r. do 2013 r. była zameldowana w W. przy Śmiałej. Jak jednak wynika z notatki urzędowej (k. 724) E. S. – żona świadka poinformowała, że od 2005 r. nie ma informacji o mężu. Z ogólnie dostępnych informacji na stronach www Policji (Policja.pl) wynika, że osoba ta od lat jest na „policyjnej top liście” poszukiwanych za korumpowanie i wywieranie wpływu na urzędników państwowych (k. 728), Sąd również – w tych okolicznościach – załączył do akt kartę karną świadka (k. 752), z której wynika, że już od 2005 r. świadek poszukiwany jest czterema listami gończymi. Żądanie sprowadzenia świadka w tych okolicznościach jest – w ocenie Sądu – działaniem mającym na celu wyłącznie przedłużenie postępowania i z

tego powodu oddalono wniosek dowodowy (k. 771). Dodać trzeba, że wprawdzie oskarżony (jak twierdzi świadek S.) istotnie sprawiał wrażenie, jakby na kogoś czekał, ostatecznie jednak – jak wynika z zeznań świadka - nie doczekał się gościa, natomiast wypytywał, czy dzwonił do niego prezes TVP.

Z tych względów przyjętą przez oskarżonego linię obrony Sąd uznał za niewiarygodną.

Dokonując ustaleń w sprawie, Sąd wykorzystał przede wszystkim zeznania M. S. (2) - kierownika recepcji. Jak, wynika z jej relacji, mężczyzna podający się za B. G., który miał wcześniejszą rezerwację telefoniczną przyszedł do hotelu i poprosił o pokój. Jego dane zostały zweryfikowane na podstawie danych ustnych – gdyż – jak wskazała świadek – był on wcześniej już gościem tego hotelu. Mężczyzna osobiście wypełnił kartę meldunkową, gdzie w polu dotyczącym firmy wpisał TVP. Po opuszczeniu przez niego hotelu, kiedy dokonano weryfikacji tej informacji, okazała się ona niezgodna z prawdą.

Jak wskazała świadek, informację, o opuszczeniu hotelu przez B. G. bez uiszczenia rachunków oraz poczynionych zniszczeniach otrzymała od kierownika hotelu. Po jej otrzymaniu kobieta osobiście dokonała oględzin dokonanych zniszczeń, wskazując, że w pomieszczeniach pokoju (...) panował bałagan, barek był opróżniony, a w łazience – w wannie znajdowała się pościel, telewizor i lampa, co odzwierciedla też protokół oględzin. Świadek podała orientacyjną wartość szkód wyrządzonych przez oskarżonego, która na późniejszych etapach postępowania była weryfikowana. W toku późniejszych przesłuchań M. S. wskazała też, że po sprawdzeniu lampka oraz telewizor nie działały, a sprawdzane były przez prezesa hotelu i dział techniczny. Podkreśliła, że telewizor przed zameldowaniem oskarżonego był sprawny. Świadek rozpoznała też oskarżonego na okazywanych jej fotografiach i wskazała, że wartość wykorzystanej usługi to 897 zł, co potwierdza też stosowny rachunek wystawiony przez hotel (k. 18).

Oskarżony był w hotelu sam, natomiast do pokoi, poza gośćmi, mają dostęp tylko panie sprząające. Na obecnym i już wcześniejszym etapie postępowania niemożliwe było uzyskanie jakiegokolwiek monitoringu.

Z uwagi na ustalenia i zalecenia Sądu Okręgowego, który uprzednio uchylił sprawę, Sąd Rejonowy (poza ustaleniami dotyczącymi R. S.) nie przeprowadzał nowej opinii biegłego w odniesieniu do czynu II i poprzestając – jak zalecił Sąd Okręgowy - na ujawnieniu dowodów w tym zakresie. Powtórna analiza tych dowodów potwierdza opinię poprzednio rozpoznających sprawę sądów co do braku potrzeby przeprowadzania postępowania w tej materii.

Opinię biegłego Sąd Rejonowy uznał za metodologicznie poprawną, logiczną i jasną we wnioskach. Biegły wiedział o fakturze za telewizor, ostatecznie (w postępowaniu przed Sądem) ustalił, jak długo był odbiornik użytkowany, jaki był stopień jego amortyzacji. Zwrócił uwagę, że telewizor po wrzuceniu do wody nie był już nic wart z uwagi na możliwe zwarcie. Uprzednio zgłaszane wnioski oskarżonego (dostarczenie do sądu przedmiotowego telewizora i powołanie nowego biegłego, który pojedzie do B. i na podstawie oględzin konkretnego telewizora wyda opinię) i na etapie obecnego postępowania byłyby bezprzedmiotowe.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd – podobnie jak wcześniej - częściowo posłużył się opinią biegłego na okoliczność wartości szkody spowodowanej w dniach 26 – 27 stycznia 2009 r. w wyniku umieszczenia telewizora marki P. zakupionego dnia 20 listopada 2008r. w wannie wypełnionej wodą (k. 555 – 557, 601 - 604). Ważne było stwierdzenie biegłego zawarte w konkluzji opinii sprowadzające się do wskazania, że zanurzony w wodzie telewizor traci swoje walory użytkowe, gdyż po wyciągnięciu w każdej chwili może ulec całkowitej awarii i wybuchnąć, a wartość użytkowa takiego odbiornika jest żadna.

Nie posłużono się obliczeniem biegłego co do wartości telewizora dwuletniego (984,17 zł), ponieważ przedmiotowy telewizor był sprzętem dwumiesięcznym i biegły przyznał błąd (w ustnej opinii jako przeoczenie). Konstruktywna była natomiast metoda obliczeń wartości sprzętu i tę Sąd wykorzystał.

Biegły podczas rozprawy głównej podtrzymał wnioski opinii, powołał się na fakturę, potwierdził, że wskazywała ona wartość telewizora w roku 2008. Wskazał, że trwałość telewizora szacowana jest na 8 lat, a po 2 latach odbiornik traci

25% wartości. Ustalono, zatem, że w przeciągu jednego miesiąca telewizor traci 1,042 % wartości. W związku z tym, od wartości telewizora przyjętej wg faktury netto w dniu zakupu odjęto 2,084% wartości z faktury, co dało 1.053,23 zł.

Podstawą wniosków zawartych w opinii była wiedza specjalistyczna biegłego, poszerzona o wywiady w zakładach elektromechanicznych, analizę materiału w aktach. Nie było konieczności oględzin i testowania konkretnego aparatu, zwłaszcza w świetle wiarygodnych zeznań M. S., iż telewizor przed zameldowaniem oskarżonego był w pełni sprawny. Podkreślił to również Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego wyroku.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego wykorzystano również kartę meldunkową (k. 6), na której oskarżony wpisał swoje dane, a w miejscu przeznaczonym na „firmę” wpisał TVP W. ul. J.P. (...). Posłużono się również też oryginałami rachunków (k. 6) za konsumpcję w dniu 26 stycznia 2009r., których wartość – obok wartości wykorzystanych produktów barku i noclegu składały się na całość szkody wyrządzonej przestępstwem oszustwa.

Wiarygodny jest również protokół oględzin pokoju (k. 7 – 8), w którym opisano stan pokoju nr (...) po opuszczeniu go przez oskarżonego. Jak wynika z treści dokumentu, w wannie wypełnionej pościelą nie było już telewizora i lampy, które przed rozpoczęciem czynności zostały wyjęte z wanny i ustawione na stole – Wynikający z protokołu stan pokoju i przedmiotów był zbieżny był z obserwacjami M. S..

Wykorzystano również rachunek informacyjny (k. 18) będący zestawieniem usług, z jakich korzystał oskarżony podczas pobytu w (...) Hotel w B., a za które oskarżony nie uiszczył zapłaty. Posłużono się również fakturą VAT nr (...) (k. 20), z której wynika cena telewizorów (...) oraz data ich zakupu.

W toku postępowania wykorzystano również karty karne, z których wynika jego uprzednia karalność, charakter informacyjny miał też odpis wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie o sygn. akt VII K 1163/05 z dnia 27 kwietnia 2006r (k. 55 – 58). W mniejszym zakresie posłużono się również opinią z zakładu karnego (k. 371 – 372), wskazującą na zachowanie oskarżonego w warunkach izolacji.

Ustaliwszy stan faktyczny Sąd analizował kwestie prawne.

W postępowaniu pojawiła się – w sferze rozważań - kwestia szalbierstwa, które można było teoretycznie przypisać oskarżonemu w odniesieniu do czynu I. Analiza piśmiennictwa i orzecznictwa w tym zakresie w powiązaniu z brzmieniem przepisów kodeksu karnego i kodeksu wykroczeń nie pozwoliła jednak na taką ocenę zachowania oskarżonego.

Przestępstwo szalbierstwa opisane w art. 121. § 2 k.w. polega na wyłudzeniu bez zamiaru uiszczenia należności pożywienia lub napoju w zakładzie żywienia zbiorowego, przejazdu środkiem lokomocji należącym do przedsiębiorstwa niedysponującego karami pieniężnymi określonymi w taryfie, wstępu na imprezę artystyczną, rozrywkową lub sportową, działania automatu lub innego podobnego świadczenia, o którym sprawca wie, że jest płatne. Przedmiotem analizy stało się docieczenie, czy nieuiszczenie opłaty za nocleg w hotelu jest „innym podobnym świadczeniem” opisanych w końcowej części przepisu. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 listopada 1972 r., VI KZP 49/72, OSNKW 1973/2-3/ 27 wyraził stanowczo pogląd, wielokrotnie później przywoływany, że przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. dotyczy wyłudzenia mienia oraz wyjątkowo niektórych świadczeń o większej wartości materialnej, jak mieszkania w hotelu bez zamiaru uiszczenia należności.

Pogląd ten wspierają argumenty historyczno-funkcjonalne. W akcie prawnym obowiązującym przed kodeksem z 1967 r., tj. kodeksie karnym z 1932 r., przewidziano przestępstwo polegające na wyłudzeniu - bez zamiaru uiszczenia należności - pożywienia lub napoju w restauracji, mieszkania w hotelu, mieszkania lub pożywienia w pensjonacie, przejazdu koleją lub innym środkiem komunikacji, wstępu na przedstawienie, działania automatu lub innego podobnego świadczenie, o którym sprawca wie, że jest płatne, podlega karze przepisie (art. 265 k.k.). Rozdzielając czyny karalne na wykroczenia i przestępstwa (oraz zbrodnie) w nowych regulacjach przyjmowano bardzo różne kryteria przenoszenia czynów zabronionych do jednej bądź drugiej ustawy. Jak czytamy w uzasadnieniu dotyczącym oszustwa i szalbierstwa, a zatem przestępstw rodzajowo zbliżonych, kodeks karny wyeliminował szalbierstwo,

podciągając poważniejsze przypadki szalbierstwa pod miano oszustwa, zaś szalbierstwa w węższym zakresie miał recypować kodeks wykroczeń. Dotyczyło to, między innymi, noclegów hotelowych – które nie zostały powtórzone w ustawie wykroczeniowej (zob. J. Bendarzak, *Przestępstwo oszustwa w polskim prawie karnym*, Warszawa 1971, s. 24-26 i przytoczona dyskusja w tej materii). Jak wskazuje się w piśmiennictwie, analiza sytuacji wymienionych w przepisie art. 121 § 2 k.w., w powiązaniu ze znamieniem czasownikowym „wyłudza”, nie pozostawia wreszcie wątpliwości co do tego, że ustawodawcy chodziło o przeniesienie do kategorii wykroczeń jedynie grupy drobnych zachowań polegających na skorzystaniu ze świadczeń udostępnianych jako usługi jednorazowe i opłacanych w drodze uiszczenia ceny posiłku albo napoju, nabycia biletu wstępu lub przejazdu, żetonu uruchamiającego automat itp. Przekonuje o tym właśnie dobór sytuacji faktycznych zamieszczonych w katalogu znajdującym się w dyspozycji art. 121 § 1 i 2 k.w. Ich cechą wspólną jest też powinność uiszczenia opłaty z góry lub - najpóźniej - niezwłocznie po skorzystaniu ze świadczenia. Zatem, tylko ta grupa sytuacji, jako inaczej kwalifikowanych, jest wyłączona z zakresu dyspozycji art. 286 § 1 kk. Oczywista jest też przyczyna dokonania takiego podziału przez ustawodawcę, jeżeli się zwróci uwagę na relatywnie ograniczoną wartość świadczeń wymienionych w art. 121 § 1 i 2 k.w. Z tego powodu Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego polegające na tym, że w dniach 26-27 stycznia 2009 roku w B. przy ul. 3-ego M. 6 w Hotel (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem hotelowym w łącznej kwocie 897,00 zł w ten sposób, że wprowadził pracowników do w/w hotelu w błąd co do zamiaru zapłaty, skorzystał z usługi hotelowej obejmującej nocleg, wyżywienie wraz z napojami, za co nie uiszczył opłaty w w/w kwocie, czym działał na szkodę Hotel (...) spółka z o.o. z siedzibą w B. - jest przestępstwem oszustwa i nie sposób rozdzielać go na poszczególne „konsumpcje”. Niewątpliwie bowiem zamiarem oskarżonego było wprowadzenie hotelu w błąd co do zapłaty za świadczenia hotelowe: chciał przespać się, najieść w hotelu i nie zapłacić za żadne świadczenia hotelowe (pojmowane całościowo), co też objął wspólnym zamiarem. Bez wątplenia zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził hotel do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd. Świadczenia hotelowe są oczywiście mieniem. Podkreślić należy, że w orzecznictwie słusznie wskazuje się, że termin ten oznacza całościową sytuację majątkową, obejmującą wszelkie prawa, zarówno rzeczowe, jak i obligacyjne, zaś niekorzystne nim rozporządzenie może nastąpić zarówno przez rzeczywisty uszczerbek, jak i przez utratę należnych korzyści [postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 13/07, OSNKW 2007, nr 7-8, poz. 56]. Dostrzec trzeba, że już na gruncie Kodeksu karnego z 1969 r. nie budziło wątpliwości, że przy przestępstwie oszustwa przedmiotem ochrony jest mienie w szerokim rozumieniu tego pojęcia, obejmującym wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne, w tym także usługi, świadczenia, zyski lub pożytki stanowiące majątek. Sposób działania sprawcy polegający na wprowadzeniu w błąd obejmuje wywołanie wyobrażenia o istniejącej (nie przyszłej) rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia jej sprawca. Wprowadzenie w błąd może mieć postać zarówno działania (np. sprawca przedstawia pokrzywdzonemu nieprawdziwe informacje dotyczące transakcji), jak i zaniechania (np. sprawca zataja przed pokrzywdzonym istotne informacje dotyczące obciążeń własnego majątku czy wady prawnej przedmiotu transakcji). Przedmiotem wprowadzenia w błąd jest również świadomość sprawcy co do zamiaru spłaty zobowiązania, której zafalszowany obraz jest przedstawiany chronologicznie przed niekorzystnym rozporządzeniem mieniem (por. J. Giezek, *Wprowadzenie w błąd jako znamię oszustwa popełnianego w obrocie gospodarczym*, w: *Nauki penalne wobec problemów współczesnej przestępczości. Księga jubileuszowa z okazji 70. rocznicy urodzin profesora Andrzeja Gaberle*, red. K. Krajewski, Warszawa 2007, s. 63 i n.).

W związku z tym, B. G. (1) Sąd uznał za winnego tego, że w dniach 26-27 stycznia 2009 roku w B. przy ul. (...) w Hotelu (...); działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem hotelowym w łącznej kwocie 897,00 zł w ten sposób, że wprowadzając pracowników w/w hotelu w błąd co do zamiaru zapłaty, skorzystał z usługi hotelowej, obejmującej noclegi wyżywienie wraz z napojami, za co nie uiszczył opłaty w w/w kwocie, czym działał na szkodę Hotelu (...) spółka z o.o. z siedzibą w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27.02.2007 r. do 26.09.2007 r. kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie VII Wydział Karny z dnia 27 kwietnia 2006 roku (sygn. VII K 1163/05), m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu. Jak bowiem wynika z zeznań M. S., rachunków za konsumpcję, karty meldunkowej, jak też pierwotnych wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do tego czynu, B. G. (1) korzystał z noclegu w (...) Hotel w B. w dniach 26 – 27 stycznia 2009r. Jego dane – wobec wcześniejszych pobytów nie zostały powtórnie sprawdzone z dowodem tożsamości. Oskarżony podał Telewizję (...) jako firmę, w której jest zatrudniony. Takim zachowaniem

stwarzał pozory zamiaru zapłaty za nocleg, wyżywienie i napoje, z jakich korzystał, a dnia 27 stycznia 2009r. opuścił hotel bez dokonania zapłaty. Nie kontaktował się z hotelem i nie uiścił zapłaty w terminie późniejszym (k. 535, 581). Czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, gdyż – jak wynika z odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27 kwietnia 2006r., był już wcześniej skazany za przestępstwa przeciwko mieniu, za co karę odbywał m. in. w okresie od 27 lutego 2007r. do dnia 26 września 2007r., a także w okresach wcześniejszych, zaliczonych na mocy tego wyroku na poczet orzeczonej kary. Oskarżony bez wątpienia dopuścił się zatem przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Odnosząc się do drugiego czynu wskazać należy, że w dniach 26-27 stycznia 2009 roku w B. przy ul. 3- M. 6 w Hotelu (...) umyślnie dokonał uszkodzenia mienia hotelowego, w ten sposób, że w pokoju nr (...) wrzucił telewizor marki P. oraz lampę stołową do wanny, w wyniku czego rzeczy te uległy namoknięciu, czym spowodował straty w łącznej kwocie 1.053,23 zł na szkodę Hotel (...) spółka z o.o. w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27.02.2007 r. do 26.09.2007 r. kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie VII Wydział Karny z dnia 27 kwietnia 2006 roku (sygn. VII K 1163/05), m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu.

Z nie budzących wątpliwości zeznań M. S. (2), jak też protokołu oględzin pokoju nr (...) zajmowanego przez oskarżonego wynika, że po opuszczeniu przez niego pokoju (...), w łazience pokoju znajdowała się pościel, telewizor, który wcześniej stał w pokoju oraz lampa, które następnie zalane zostały wodą. Osoby trzecie – poza sprzątającymi - nie mają dostępu do pokoi gości. Jednocześnie świadek zaprzeczyła, by podczas pobytu w hotelu oskarżony przebywał z inną osobą, choć w recepcji stwarzał pozory, jakoby oczekiwał jeszcze jednej osoby, oraz twierdził, że będzie jeszcze jedna rezerwacja. Hotel nie miałby powodu niszczyć własnego, dopiero zresztą co kupionego sprzętu. Jak wynika z opinii biegłego, zanurzony w wodzie telewizor nie nadaje się już do użytku z uwagi na niebezpieczeństwo wybuchu. Doświadczenie życiowe i podstawowa wiedza z zakresu elektryczności nie pozwala również na rozsądne kwestionowanie tego faktu. Sąd zweryfikował wartość wyliczeń biegłego, uznawszy, o czym była mowa wcześniej, że opinia metodologicznie jest poprawna i logiczna. Przedmiotowy telewizor był zakupiony dwa miesiące przed zdarzeniem i do czasu pojawienia się w hotelu oskarżonego był całkowicie sprawny technicznie. Kwestia wykroczenia z art. 124 k.w. (z uwagi na wartość mienia) nie może być brana pod uwagę.

Zarzucanego czynu oskarżony również dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, gdyż wcześniej – w okresie od 27 lutego 2007r. do dnia 26 września 2007r. odbywał on karę łączną 3 lat pozbawienia wolności orzeczoną m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu w sprawie sygn. VII K 1163/05. W związku z tym, oskarżonego uznano za winnego czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W takich okolicznościach Sąd rozważał karę, którą należy wymierzyć oskarżonemu.

W odniesieniu do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że spełni ona funkcję właściwej odpłaty nawet w stosunku do uprzednio karanego sprawcy.

Sąd uznał B. G. (1) za winnego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wartość uszkodzonego mienia wyniosła nie mniej niż 1.053,23 złotych, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta – wocnie Sądu – będzie współmierna do winy i społecznej szkodliwości czynu. Zachowanie to, złośliwe i bezmyślne, zasługiwało na represję powyżej dolnej granicy zagrożenia.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, że pokrzywdzony podniósł szkodę, Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz Hotelu (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 1.950,23 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie w dniach od 5 sierpnia 2009 roku do dnia 18 sierpnia 2009 roku.

Oskarżony miał obrońcę z urzędu, dlatego też Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. dra O. G. 723,24 zł (w tym VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Oskarżony przebywa i nadal przebywać będzie w zakładzie karnym, stąd na podstawie art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów procesu w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.